EUGEN SITEANU

NAIVITATEA SPOVEDANIEI

Editura Academiei Oamenilor de Știință din România
București, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

SITEANU, EUGEN
Naivitatea spovedaniei / Eugen Siteanu. - Bucureşti :
Editura Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România, 2025
ISBN 978-630-6518-53-1
821.135.1

Redactori: Marian Cristea
Corectură: Mihail Căruțașu
Grafică copertă: Mihail Căruțașu
Sursă foto copertă: https://www.europafm.ro/wp-content/uploads/2016/04/statuia-libertatii-shutterstock.jpg

Iubiților mei copii și nepoți minunați – comorilor mele – pentru care dragostea mea imensă nu va seca niciodată!

Tata și bunicul

PREFAŢĂ

Eugen Siteanu este acela care aduce în literatura românească actuală un roman aproape utopic și moralizator, încercând parcă să corijeze, prin atitudinea personajelor sale, toate derapajele morale ale societății în care trăiește. Autorul este în bună măsură un spirit neliniștit, permanent agitat și iscoditor dornic parcă să descopere lumea de dincolo de aparențe cu un joc al dialogului, disimulat între umor și seriozitate.

În naivitatea sa autorul nu caută binele absolut, el crede în valoarea mântuitoare a moralității ca singura cale de urmat în societate.

Prin arta dialogului, personajele sale sunt autentice, pline de candoare și reconstituie frământările unei perioade zbuciumate: instaurarea comunismului, decăderea sa, revoluția din 1989 și perioada post revoluționară.

Evocându-şi adolescenţa, Eugen Siteanu zugrăvește, cu tâlc şi umor, unele evenimente care se petrec pe trei continente și caracterizează diferite vârste şi două epoci: cea socialistă şi cea a tranziţiei nesfârşite spre capitalism.

Întâmplările idilice ale anilor adolescenței lui Jean şi Emil, evocate în roman se împletesc cu cele ale vieții chinuite a concetățenilor într-o realitate stranie și discordantă.

România de dinaintea Revoluției din decembrie 1989 reprezintă fundalul pe care sunt reflectate episoadele mirifice ale adolescenței şi tinereții lui Jean, Emil, Jeje, Marian şi Cristian. Autorul prezintă cu candoare viața militară a adolescenței și tinereții sale și a celui mai bun prieten al său, povestind cu mult haz aventurile eroilor săi în SUA, România, Republica Moldova și alte țări, dezvăluind psihologia acestora, pe fundalul unei societăți comuniste opresive și aflată în criză profundă.

Aspirația năvalnică spre fericire şi spre o lume liberă, luminoasă şi aventuroasă – caracteristica esențială a acestor tineri – îi călăuzește într-o viață tumultoasă şi periculoasă, dar şi frumoasă. Acești adolescenți, care devin niște tineri curajoși şi dârzi, nu sunt încă alterați şi nici distruși de

morala comunistă şi nici de sistemul comunist. Ei luptă, inconștient sau conștient, împotriva regulilor comuniste din instituțiile militare dominate de rutină, de viața cazonă, de intoleranță și abuzuri care le transformă existența într-un coșmar.

Fanatismul ideologic comunist constrânge cu brutalitate conștiințe si idealuri, iar pentru Jean şi prietenii săi pregătirea politico-ideologică este un chin greu de suportat.

Mărturisirea sinceră, spovedania lui Eugen Siteanu despre viața sa, nu este una triumfalistă. El nu este nici învins nici învingător – el este un supraviețuitor al unei generații ce își asumă destinul trecerii prin purgatoriul comunismului românesc.

Personajele sale nu stârnesc nici milă nici admirație nici compasiune, sunt acei anonimi ajunși fără voia lor în malaxorul nemilos al istoriei, destine mutilate în vâltoarea pervertirii ideologice.

Eugen Siteanu descrie şi unele personaje decăzute într-o mizerie morală greu de imaginat, prizoniere ale temniței comuniste, adâncite în mocirla spirituală comunistă.

În acest roman se dezvoltă conflictul dintre eroii pozitivi cu înaltele lor valori morale și spirituale și cei negativi, conflict care face parte din intriga acestui roman.

Ironic și copilăros, agasant și dojenitor el te provoacă permanent cu stilul său iscoditor inconfundabil dorind parcă să-ți testeze aceea limită imaginară a confortului intelectual.

Povestea prieteniei dintre cei câțiva eroi pozitivi, este mirifică și plină de candoare cu reflexe dramatice, uneori tragice. Jean nutrește sentimente de afecțiune față de cei patru prieteni ai săi, ale căror valori și idei morale coincid întru totul cu ale sale.

Combinația dintre roman și poem, dintre comedie și tragedie, îl fascinează nu numai pe cititorul trecut de anii tinereții, ci și pe cel mai sceptic adolescent, căci pe fiecare dintre noi ne interesează copilăria, tinerețea, bătrânețea, dragostea, ideea despre adevăr, fericire, cruzime și moarte, dar mai ales viața și umorul.

Dincolo de toate acestea este zugrăvită frumusețea fără seamăn a naturii-mamă pe care Jean şi prietenii săi o iubesc din toată inima.

Peisajele celor patru anotimpuri, pădurea fermecată şi râul adolescenţei lui Jean au o forţă de atracţie formidabilă pentru el şi prietenii dornici de dragoste şi aventuri.

După perioada în care a fost elev în liceul militar şi apoi într-o şcoală militară, autorul a petrecut câţiva ani grei într-un regiment de tancuri. Revoluţia din decembrie 1989 l-a surprins în Academia Militară scriind eseuri, manuale şi cărţi. După revoluţie devine doctor în ştiinţe tehnice militare cu o teză intitulată *„Consideraţii privind influenţa optimizării mentenanţei asupra creşterii viabilităţii autovehiculelor de luptă în război”* şi, îndrumat de strălucitii săi mentori, Papuc Florinel, Frunzeti Teodor, Văduva Gheorghe și Tucă Florian, urcă treptele devenirii sale spirituale ajungând membru corespondent al Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România (AOŞR) şi membru titular al Comitetului Român pentru Istoria şi Filozofia Ştiinţei şi Tehnicii (CRIFST) al Academiei Române.

„Naivitatea Spovedaniei” nu este doar o minunată carte pentru adolescenţi şi adulţi, ci este şi o reuşită satiră socială a vremurilor pe care le trăim mulţumită puterii de a surprinde realitatea și realismul autorului.

Colonel (r) Mihai HODOROGEA

CUVÂNT ÎNAINTE

Autorul construiește o poveste în spațiul paranormal, fantastic, dar care se aseamănă cu cel real, rațional. Cu personaje extraordinare, care au puteri neobișnuite și fac excepție de la regulile de comportament cotidian, trăind sub spectrul imprevizibilului. Romanul este populat cu eroi misterioși, enigmatici, supranaturali, într-o lume onirică ancorată însă în realitatea istorică, în geografia și politica de securitate a lumii, dar într-o paradigmă divină în care principiile securității corespund celor 10 Porunci Dumnezeiești.

Întâmplările sunt guvernate de asocieri stranii, neobișnuite și aparent incoerente, dar care au o succesiune logică care trezește interesul cititorului.

Psihologia personajelor are accente mistice și onirice cu o tentă de realitate în scopul esențializării unor trăsături de caracter și temperament.

Manifestarea miraculosului diferă de la epocă la epocă și de la un loc geografic la altul, de la o orânduire social-economică (ordine mondială) la alta, de la un secol la altul, dând senzația că s-ar petrece de la o zi la alta.

Cu alte cuvinte romanul, în această privință, se aseamănă cu proza fantastică a unor scriitori celebri cum ar fi, de pildă, Mihai Eminescu, Cezar Petrescu, Mircea Eliade sau Gala Galaction. Este ceva între science-fiction, literatură fantastică, filosofie și viziuni biblice (ale Bibliei) și proza fantastică universală.

În roman, fiecare om are logica lui și nu se încadrează obligatoriu în logica lui Aristotel. Doi într-unul s-a mai văzut, dar trei într-unul nu – până acum. Asta-i minunea lui Dumnezeu, care este o trinitate – Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. După acest model a fost creat personajul fantastic Emil, trei într-unul – Emil, Jim și Cristian. Personaj creat (plăsmuit) după chipul și asemănarea Domnului Dumnezeului Nostru. Numai El e omniprezent și omnipotent. Are alter-ego, are sosii – Jim și Cristian. Nu-i de mirare că cele trei figuri se confundă și se teleportează în orice loc de pe Pământ. Acest personaj dă savoarea și originalitatea acestei opere (roman, poem, epopee). El dispare brusc și reapare la fel de intempestiv.

Emil+Jim+Cristian reprezintă o trinitate care-l depășește pe James BOND – Agent 007 datorită capacităților paranormale ale lui EMIL alias

Jim, alias Cristian. Emil și Cristian dispar și reapar în alt loc la mii de kilometri (teleportare).

Un roman cu scene, în același timp în trecut, prezent și viitor. Eminescu a scris proză fantastică, iar romanul de față are unele asemănări cu operele marelui poet național.

Important este să știi cum să-ți trăiești viața și să descoperi la timp marele secret. Fiecare dintre noi nu se naște cu acest secret al vieții. Dar toți îl descoperim înainte de a muri. Nici eroii acestui roman nu fac excepție pentru că nici ei n-au știut la început marele secret al vieții. Dar câțiva dintre ei l-au descoperit un pic mai devreme. Cât de repede l-au descoperit? Vom afla din paginile care urmează.

Cei care au studiat istoria strămoșilor l-au aflat cel mai repede. Adică imediat ce au terminat de citit povestea vieții străbunilor. Deștepții învață din greșelile altora, dar proștii nici măcar din propriile greșeli. Totuși, mulți extrag învățăminte din greșelile pe care le-au făcut. Deosebirea esențială dintre toți aceștia este că proștii sunt mulți, dar deștepți sunt puțini și chiar din ce în ce mai puțini. Asta rezultă și din viețile personajelor descrise mai pe larg sau mai succint în conformitate cu importanța lor.

Deosebirea fundamentală este aceea că femeile, spre deosebire de bărbați află mult mai devreme cum să trăiască pe acest Pământ binecuvântat de Dumnezeu. Ele au o intuiție colosală care rareori dă greș. Când o femeie te întreabă: „Asta are vreo importanță?” E foarte clar că n-are nici o importanță. În schimb bărbatul se bazează pe rațiune. Aceasta e îndoielnică. Cei care s-au bazat numai pe rațiune știu foarte bine ce neplăceri le-a provocat aceasta. Dar aceia care au credință au o viață mult mai frumoasă, mai fructuoasă și mai fericită. Am văzut mulți oameni cu credință fericiți. Dar câți atei liber cugetători fericiți ați întâlnit dumneavoastră? Nici în paginile acestei cărți nu-i veți întâlni. O față luminoasă, surâzătoare și doi ochi limpezi și frumoși ai unui om fericit îți spune că merge pe calea Domnului. Așa, de pildă, din porunca a șaptea învățăm un principiu: „În fărădelegi nu trăi și respectă cele zece Porunci Dumnezeiești și atunci ferice vei fi”. Pentru că El îi îndrumă pașii în viață. De aceea acel OM știe cum să-și trăiască VIAȚA și e întradevăr FERICIT.

Pentru a fi fericiți oamenii au nevoie de libertate, dreptate. adevăr și fraternitate. Deci au nevoie de prieteni care respectă și apără aceste valori universale. Dacă nu le apărăm le pierdem căci forțele obscure ale răului lucrează permanent cu viclenie pentru a le fura. Prietenii din acest roman au luptat să salveze aceste valori. Dacă au reușit sau nu vom afla la sfârșit.

Dar important este că au luptat. În ce măsură au și reușit interesează mai mult pe cei ce vor veni după noi – generațiile viitoare – care trebuie să reia lupta de acolo de unde am lăsat-o noi, muritorii. Ei, urmașii noștri trebuie să continue ceea ce am început noi. Asta e rațiunea de a trăi. Acesta e scopul vieții – lupta. „*O luptă-i viața, deci te luptă cu dragoste de ea, cu dor...*” (George Coșbuc).

Importantă este, așadar, înțelepciunea – cum zice prietenul meu Mihai Hodorogea – căci fără ea o putem apuca pe căi greșite.

Fiți siguri, dragi cititori, că în încheierea celor șapte volume nu vom uita să iertăm toate păcatele eroilor noștri – pozitivi și negativi – pentru că altminteri nu e posibilă o lume a păcii, ci a războiului și nu se poate trăi în securitate, ci într-un univers al urii, pericolelor, amenințărilor și riscurilor. Să-i iertăm, deci, pentru că de la ei putem să învățăm ceva sublim: chiar și atunci când nu vom mai fi, noi tot vom fi.

Cel mai bun prieten al lui Jean este și cel mai misterios personaj, iar identitatea acestuia ni se dezvăluie abia la sfârșitul romanului.

ENIGMA

Mereu m-am rugat pentru noi,
Eu neștiind că suntem doi.
Tu și eu am fost și-om fi noi
Tu și eu mereu suntem doi
Când uitat-am să privesc la noi
N-am putut să știu că suntem doi
Și a fost, Doamne, vai de noi
Azi suntem fericiți amândoi
Doamne sfinte, ai grijă de noi
Miluiește-ne pe-amândoi
Mulțumescu-ți Ție Doamne
C-ai făcut IAR o minune cu noi
Și pururea îți mulțumesc
Întrucât prin Tine trăiesc

Și atunci când Domnul Dumnezeul nostru
a slobozit suflare dătătoare de viață
asupra mea, am ars ca o flacără
și am înfăptuit fără șovăială, pe Pământ,
misiunea pe care El mi-a încredințat-o.

Afabulația, locurile, numele și personajele acestui poem sau roman sunt fie rodul imaginației autorului, fie sunt utilizate în mod fictiv. Dacă există cumva vreo asemănare cu realitatea, aceasta fiind absolut întâmplătoare, nu îl obligă cu nimic pe autor. Oricare referire la vreuna din instituțiile române sau străine nu are deloc legătură cu intențiile autorului. Orice asemănări cu evenimente și localități reale, cu situațiile ori activitățile oricăror persoane, fie vii, fie decedate, sunt pur și simplu o coincidență și întru-totul neintenționate. Așadar, orice asemănare directă cu persoane reale, reprezintă doar o pură întâmplare, cu toate că circumstanţele obiective, eroii noștri, evenimentele istorice, conspiraţia URSS împotriva României, operaţiile de dezinformare antiromâneşti, localităţile din care au plecat milioane de cetățeni să lucreze în alte state – toate acestea sunt, desigur, aspecte ale istoriei naționale și universale. Aceste întâmplări caracterizează o epocă străbătută de un popor înzestrat cu o mare bogăţie spirituală şi morală.

În această carte, este descris într-un stil personal climatul unei societăţi comuniste în tranziţie nesfârşită spre cea burgheză din pragul mileniului al treilea dominat de numeroase prejudecăţi ale oamenilor dintr-un spaţiu sacru și profan în care acţionează eroii acestui roman, cei pozitivi fiind animaţi de o sete de viaţă liberă, de dreptate, de pace şi călăuziţi de dragostea faţă de om şi natură. Lucrarea reprezintă o poveste romanţată şi o reflexie a direcţiei în care merg omul şi societatea umană în epoca contemporană. Deşi cartea de față nu este o operă istorică, uneori istoria coboară printre rândurile acesteia sau poate că lucrarea, prin conținutul ei, atinge teme sensibile ale istoriei.

PROLOG

AURI SACRA FAMES[*]
Vergiliu, Eneida, III, 57.

La masa rotundă și încărcată din belșug cu tot felul de bunătăți stăteau, sub falnicul stejar, pe scaune rotunde cu trei picioare, trei persoane: regele Dromichaites și cei doi nepoți. Unul dintre aceștia, Emil, semăna cu regele, iar celălalt era blond, cu ochi albaștri azurii și un pic mai scund. Regele se uita cu drag la ei și le vorbea sfătos:

— V-am ales ca sfetnici tocmai pentru faptul că sunteți mai tineri ca mine și mă puteți ajuta să iau mereu decizii drepte, curajoase și înțelepte. De aceea v-am luat. Ca să iau decizii înțelepte dar rapide și să nu mai șovăi niciodată.

Pe Jean îl înfiase el după ce macedonenii lui Lysimah îi omorâseră părinții și Jean rămăsese orfan.

— Celții sau gallii sunt războinici viteji – ca și voi. Așa că dacă vă avântați în luptă singuri prea departe de garda regală s-ar putea să nu mai răzbiți înapoi, lângă mine. Dar eu nu am nevoi de viteji care să moară eroic. Eu am nevoie de eroi vii.

După o scurtă pauză se uită în jurul lor la viile încărcate de roade:

— Să ne plimbăm printre vii?

După o masă îmbelșugată la care regele consumă un berbec la proțap, dar nu solo, ci înnecat într-o vadră de vin de Bohotin și-ncă una de Cotnari, el își stinse setea cu trei găleți de apă vie, nu moartă precum cea pe care o consumăm noi, actualii muritori. E moartă pentru că noi facem mai întâi caca și pipi în pârâu, râu ori fluviu. Apoi o curățăm bine cu un clor foarte sănătos și gustos. O trecem printr-un nisip finuț și drăguț în care rămâne absolut toată caca și tot pișu'.

La sfârșitul procesului de reciclare apa capătă un miros parfumat, și o limpezime de cristal pe care, după ce-l băgăm la frigider se face o gheață creață de-ți vine greață. Dar după ce-o scoatem din frigider (după procesul de refrigerare și reconfigurare) ne aduce o adevărată desfătare și reconfortare când stăm într-un fotoliu la fel de confortabil și o sorbim cu nesaț. E drept că mai rămâne în ea și câte un găinaț, dar o bem cu nesaț îmbuteliată la sticle de-un kil, unu juma', două sau chiar 5 kile. Uneori ne facem provizii la 10 kile

[*] Blestemata foame de aur! (Setea de avere împinge la ticăloșii).

(un deca beau numai decanii; noi, lăbarii, gușterii, prostimea, puștimea, adică pulimea bem d-aia la juma' sau un sfert de litru, deci mai scumpă de 2-3 ori, da' face, că ne place la nebunie mai ales la câte-o paranghelie, evident cu mască și bască și cască.

Am învățat și poezia: Eu am mască, tu ai mască, el are mască – cine n-are-o să primească o cască sau o bască sau mai degrabă o...

Când eram copil și aveam 4 ani auzeam niște turci care strigau: „Apă rece și rahat". La fel e și acum, doar că rahatul e mai gustos și apa-i mai chioară. D-aia unii chiori au trecut la cuburi de apă pe care le dizolvă în whisky până umblă ca orbeții, am vrut să spun ca beții orbecăind și behăind printre noi, amărâștenii.

Ei nu merg niciodată pe unde se uită, căci ei merg pe unde nu se uită, ori se uită degeaba că ei văd o lume paralelă sau perpendiculară cu a noastră. Păi dacă ei nu se uită paralel, ci cruciș: cu ochiul drept în stânga și cu ochiul stâng spre dreapta ca și cum s-ar uita ubicuu în toate părțile. Însă, au o orientare uimitoare – bețivul mereu ajunge acasă, adică l-aduce cineva acasă. Acel cineva care-l ține să nu cadă, sună la ușă și când apare nevasta o rupe la fugă.

În timpul acesta un schior cu o barbă cot vorbi cu o voce de bass:

— Cosmine, trăiți-ar familia, ce faci aici?

Cosmin se trezi brusc dintr-un vis urât; parcă se urcase pe balustrada balconului, privise în jos la peisajul dezolant și se dezechilibrase dând din mâini ca din aripi pentru a-și lua zborul. De jos îl privea un bărbos care striga la el să-și ia zborul mai repede. Se ridică brusc din pat și simți cum îi îngheța transpirația pe corp. Frigul îi cuprinse spatele și pieptul, iar în suflet i se strecurase o presimțire sumbră. De două zile i se părea că este urmărit. Își privi soția care dormea liniștită și intră în baie să se spele și să se bărbierească. Se îmbrăcă rapid pentru a-și face obișnuita alergare din fiecare dimineață.

În vreme ce el ieșise pe la ora 08:00 din hotelul de la Cota 1700, îmbrăcat într-un trening bleumarin, în aerul rece și ozonat și alerga în peisajul hibernal, doi indivizi înalți și solizi coborâră din autoturismul de culoare neagră din parcare. Erau echipați ca niște schiori camuflați în culoarea albă astfel încât se confundau cu albul sclipitor al zăpezii proaspăt depuse în urma ninsorii care încetase la ivirea zorilor. Aceștia o luară la fugă pe urmele lăsate în zăpadă de Cosmin și se ascunseră după o movilă aflată în apropiere de locul unde el se oprise, ca de obicei, la marginea râpei să admire peisajul mirific și să-și tragă sufletul după efortul depus. Cei doi găligani ieșiră în viteză din ascunziș, se apropiară pe nesimțite de ținta lor și îmbrânciră victima în prăpastie. Totuși, în fracțiunea aceea de secundă, Cosmin îi zărise cu coada ochiului și înghețase de groază când înțelese că era vorba de o acțiune

criminală. El își pierduse echilibrul, se prăbuși cu capul în jos în hăul alb și căciula îi zbură cât colo pe versantul abrupt. Întreaga sa viață îi trecu printr-o străfulgerare prin fața ochilor. Criminalii priviră câteva secunde la omul care se prăbușea, apoi se uitară mulțumiți unul la celălalt. Unul dintre criminali spuse rânjind:

— Vezi mă ce ușor se câștigă 10.000 de euroi? Tot șpilu' e să-i dai un șut în cur fraierului care se uită ca prostu' în fundul prăpastiei.

— Da, bă, dar n-am primit decât 5000 până acu'.

În timpul acesta cei doi abrutizați erau urmăriți cu atenție prin binoclu de un schior cu o barbă mare în costum de camuflaj care se afla cam la 350 de metri înapoia lor. Acesta observase scena prăbușirii țintei, îmbrăcată în bleumarin, în prăpastia mortală și zâmbise foarte mulțumit că misiunea fusese îndeplinită. Scoase dintr-un buzunar telefonul celular, butonă rapid pe taste și-l duse la ureche, iar în cealaltă mână ținea binoclul pentru a-i vedea pe cei doi asasini.

Cel care vorbise primul auzi soneria telefonului și-l duse la ureche:

— Da?

— V-au intrat pe card restul banilor. Distrugeți telefonul și dispăreți acolo unde v-am trimis.

Cel de-al doilea îl așteptă să termine convorbirea și apoi îl bătu pe umăr pe acolitul său:

— Ce-a zis?

— Că acum avem pe card încă 5000 de euroi, și-i trase o palmă peste scăfârlie râzând.

— Așa simplu?

— Nu. Acum trebuie să scăpăm de celularul ăsta, și îl aruncă în râpă cât de departe putu. Și acum trebuie s-o ștergem de aici rapid, zise îndreptându-se spre locul de parcare, prin stratul de zăpadă proaspătă de jumătate de metru, urmat îndeaproape de celălalt.

Se urcară în autoturism și, după ce reușiră să pornească motorul care dăduse semne de gripare, coborâră de la Cota 1700 pe serpentinele înzăpezite spre Sonava. De acolo se înscriseră pe șoseaua națională, care fusese curățată de zăpadă, spre capitală. Înainte de a ieși din Osopani cotiră la stânga în dreptul unui indicator care avea desenată silueta unui avion, o săgeată și două cuvinte: Aeroportul Osopani. Lăsară autoturismul cu cheia în contact în parcare și intrară în aerogară. Se îmbarcară în cursa de Paris căci aveau biletele pe care le primiseră odată cu „misiunea" bine finanțată de gruparea de interlopi. Decolară la ora trecută pe bilete și la orele 18:15 aterizară fără probleme și se făcură dispăruți printre milioanele de parizieni.

Nu ne-nspăimântează moartea -
Noi suntem nemuritori,
Moartea-i dulce dacă soarta
Ne-o va-ncununa cu flori.[1]

1

„A fost odată ca-n povești, a fost ca niciodată” un popor viteaz – geto/dac – o ramură a tracilor care trăia la nordul Istrului (Dunării) într-un stat denumit Dacia. Începând cu secolul III Î.Cr. au avut regi celebri: Dromichaites, Burebista, Decebal și alții.

Chiar și după cucerirea Daciei de către romani, urmașii acestora au luptat împotriva Bizanțului și au creat un imperiu româno-bulgar al fraților Asănești la sudul Dunării, din Tracia și până în Iliria (Marea Adriatică).

La sfârșitul Marelui Război stră-strănepoții dacilor și makedon-armânilor înfăptuiseră visul lor de aur – Marea Unire a macedo-istro-megleno-românilor[2] într-un singur stat sub conducerea marelui lor rege și a reginei divine Maria. Dar, după 22 de ani, cele două imperii ale lui Roș-împărat și Verde-împărat au încheiat un tratat și un pact secret prin care au rupt două bucăți mari din trupul Țării. Apoi, după Cel Mai Mare Război, Roș-împărat a mai furat alte trei bucăți pe care le-a alipit la Imperiul Roșu.

Legile şi deciziile, bune sau rele, se fac totdeauna de marii învingători, iar cei mici, în foarte multe cazuri, tac şi se supun. Roș-împărat pusese stăpânire pe multe state europene, aducând la conducerea lor pe comuniști. Aceştia au instaurat teroarea împotriva oamenilor politici, intelectualilor, ţăranilor şi burghezilor, teroare care se numea „*dictatura proletariatului*”. Desigur, în logica tuturor dictatorilor de până atunci și a celor care au urmat.

În acele condiţii dictatoriale, a crescut macedoromânul[3] Emil Bojiescu. Acesta avea o statură herculeană şi semăna cu stră-stră-străbunicul său, regele Dromichaites, ca două picături de apă, nu numai la înfăţişare, ci şi la fire şi la caracter. Avea ochii de un albastru precum cicoarea, pătrunzători, părul blond ca aurul şi barba arămie cu reflexe aurii. Era foarte inteligent, cu o vastă cultură, ştia cinci limbi, era altruist, drept şi necruţător cu duşmanii. Mama sa l-a crescut în spiritul respectării credinţei strămoşeşti şi în şcolile comuniste se

[1] Hora mare.
[2] Cele patru ramuri ale poporului român cu cele 3 dialecte: istro, megleno și makedo-armân.
[3] Macedoromân este sinonim cu aromân (dialect al limbii române) și este persoana care face parte dintr-o ramură a poporului român care a emigrat în secolul IX-X de la Dunăre (Istru) spre sud.

ruga în gând, iar înainte de culcare îşi spunea sieşi „*Tatăl Nostru*”. Astfel, disimularea îi era familiară încă de când era copil, ceea ce l-a ajutat să-şi ascundă cu grijă sentimentele în societate şi în special la serviciu. A fost selecționat pentru spionaj împreună cu prietenul și colegul său Cristian, dar Emil n-a acceptat să devină spion comunist din cauza omnipotenței dictatorului și s-a hotărât să plece spre Nord. S-a aciuat în Bucovina, bat-o Divina și a abjurat abominabila doctrină comunistă chiar în biserica lui Ștefan cel Mare de la Putna. Dar Cristian a ajuns într-un centru special de antrenament unde a făcut zilnic atletism, gimnastică, kick-boxing, karate, jiu-jitsu, trageri cu armamentul de infanterie, codificări și decodificări, antrenament cu aparate speciale de emisie-recepție, microfotografiere etc. La absolvirea acestui curs s-a clasat pe locul întâi și se ridicase la cele mai înalte standarde de pregătire. În acel an fusese trimis în străinătate, într-o misiune dificilă de instaurare a păcii conform dorinței strămoșești. Indiferent de ceea ce fusese învăţat în şcoli sau în centre de instruire, civile sau militare, el avea propriile convingeri.

Prietenul său Emil se conducea după propria sa strategie așa cum învățase în familie, din generaţie în generaţie. Principiul său de dreptate era împrumutat de la romani şi în el se spunea: *„Fiat iustitia, pereat mundus”*[4]. Se hotărâse să fugă în SUA cu documente falsificate sub numele Jim White.

Înaintea plecării sale spre SUA i s-a destăinuit lui Jean: „*Plec să mă spovedesc*”, ceea ce însemna că se ducea cu inima și sufletul deschise la prietenii americani pentru că avea încredere în ei. În schimb nu avea în comuniști. Aterizase în Havana – capitala Cubei. Indigenii îi spuneau cu mare mândrie, „La Habana” – un mare port în strâmtoarea Florida mărginită de peninsula Florida și insula Cuba, strâmtoare care face legătura între Oceanul Atlantic și Golful Mexic. Portul fusese înființat în anul 1514 (A.D.) de către conchistadorul Velasquez Diego și avea un climat tropical cu temperaturi înalte și precipitații bogate și frecvente. În apropierea Havanei, Emil descoperi o bijuterie arhitectonică – un turn cilindric de piatră albă care se termina cu un vârf conic. Era un castel – Castillo de la Real Fuerza. O fortăreață. Un fort construit din ordinul regelui Filip al II-lea. Emil a admirat acea minune ore în șir. Dar minunea nu-ți dă și de mâncare. Acolo Emil era să moară de foame; norocul lui că peste o săptămână fusese nevoit să părăsească subit insula. S-a îmbarcat pe o șalupă într-o zi ploioasă:

După ce a pornit motorul cârmaciul a îndreptat prova spre larg. Vântul bătea din ce în ce mai puternic și valurile deveneau din ce în ce mai mari.

[4] „Să se facă dreptate, de-ar fi să piară lumea”, expresie latinească celebră potrivit căreia principiul de drept, de dreptate, este mai scump decât orice pe lume.

Motorul s-a oprit brusc, iar furtuna se transformase în taifun. Emil se ruga la Dumnezeu să îi salveze pe cei cinci pasageri ai ambarcațiunii. În acel moment un val de vreo zece metri răsturnă șalupa. Cei cinci temerari se luptau pentru viața lor, dar niciunul nu a reușit să înfrângă puterea uraganului. Se lăsase întunericul. Cristian simți că prietenul său este în mare pericol. Cu puterile sale paranormale reuși să se deplaseze în ajutorul său. Dimineața, pe plajă, Cristian găsi trupul unui naufragiat. Era Emil care fusese salvat de un delfin. Dar nu era orice delfin, ci un delfin divin. Așa l-a ajutat Dumnezeu, i-a trimis un salvator și a „debarcat" pe teritoriul SUA. Cristian îl duse la un prieten al său – John, care avu grijă de el, îl hrăni bine, îl îmbrăcă și îl duse la New York.

Fără prea mulţi bani în buzunar, acel Bojiescu îşi dădu repede seama că pentru a se infiltra în lumea interlopă americană, avea nevoie de o mulţime de dolari. Ca să aibă acei dolari, mai întâi se împrieteni cu cel care îl salvase: gangsterul John. Fiind sociabil, Emil se putea împrieteni cu ușurință cu oamenii, deci și cu americanii. A trăit mulți ani printre străini și era firesc să aibă un sentiment de prietenie pentru ei, evident, și pentru americani. Probabil că această caracteristică umană a comportamentului său se datora faptului că părinții lui nu erau oameni bogați, ci mai degrabă săraci, adică aveau doar strictul necesar traiului și nimic mai mult. Aceasta nu presupunea că cel care este sărac să aibă automat o înclinație patologică de prietenie față de străini. Există în lumea aceasta mulți săraci care se comportă urât față de alții. Dar mama sa credincioasă și cinstită l-a învățat pe Emil că trebuie să fie mereu onest și să încerce să fie tolerant cu străinii. Așa că el era mai mult decât tolerant cu americanii. Îi admira, îi stima și dorea să aibă prieteni americani ca John. În fapt, Emil chiar îi și avea căci sosia sa – Jim – nu ducea lipsă de prieteni.

Într-o seară se duse să-i facă o vizită prietenului său şi, ca de obicei, intră în curtea plină de vegetaţie şi pentru că John încă nu sosise, se aşeză pe o bancă din grădină aflată aproape de fereastra camerei acestuia. Fereastra era deschisă şi, ca prin minune, brusc se aprinse lumina. „*Oare de ce a încuiat John uşa de la intrare dacă era în casă?*" Imediat însă înțelese de ce: discutau despre un jaf armat de la o Bancă aflată în capătul opus al oraşului. Auzi chiar şi vocea lui John:

— Şi eu ce trebuie să fac?

— Diseară, pe la ora 10 fără un sfert, să-i aştepţi pe cei doi puşcăriaşi pe care-i aduc la tine să îi ascunzi. Banii pe care îi vom câştiga, îi împărţim peste două zile cu Jack Peterson din Los Angeles.

După ce pricepu cum, unde şi când se va da lovitura, Emil se strecură pe neobservate din curte, pe portiţa pe care intrase cu 10 minute mai devreme şi o

închise fără zgomot. Studie cu atenţie „Chevroletul alb”, care era parcat în faţa portiţei şi memoră numărul maşinii.

În noaptea aceea reflectă la cele auzite şi îşi făcu un plan. Ideea principală era să nu-l implice pe John în ceea ce avea de gând să facă. Apoi, îşi pregăti recuzita: un flacon de cloroform, nişte vată, un recipient de spray paralizant, o vestă antiglonţ, mănuşi, o mască, o mică măciucă de plumb îmbrăcată în pluş, un box, genunchiere şi alte surprize de acest gen. Hotărî să nu se mai bărbierească pentru a-şi schimba înfăţişarea.

În seara următoare, se deplasă în parcarea de lângă Banca cu pricina, scoase din buzunar o legătură de chei şi un şperaclu şi până la urmă reuşi să deschidă uşa unui „Ford negru”. Smulse firele de sub volan şi făcu un scurt circuit pentru a porni motorul autoturismului. Din parcare, observă Chevroletul alb, care se oprise în apropierea Băncii. Din el coborâră doi indivizi mascaţi, care forţară uşa şi intrară în sediul Băncii.

Imediat se auziră strigăte de groază şi împuşcături. Emil se apropie de Chevrolet, deschise brusc uşa şi îi dădu şoferului, care tocmai deschisese gura să înjure, un jet usturător de spray paralizant în gură şi în ochi. Apoi îi aplică pe gură şi pe nări un tampon de vată îmbibat cu cloroform. Îl luă în braţe şi-l aşeză pe trotuar, îi luă şapca şi ochelarii, îl dezbrăcă de haină, apoi îl cără ca pe un sac şi îl aruncă în portbagaj. Îşi puse ochelarii şi şapca şi îmbrăcă haina.

Peste 5 minute, cei doi puşcăriaşi se îndreptau grăbiţi spre el. Emil luă în mâna stângă spray-ul paralizant, iar în cealaltă măciuca, şi când ieşi din autoturism, în întâmpinarea lor, unul dintre puşcăriaşi strigă:

— Ce dracu faci? Urcă la volan!

Emil îl împroşcă în faţă cu jetul paralizant şi în timp ce acesta îşi ducea ambele mâini la faţă, îl lovi pe celălalt cu bombeul bocancului între picioare şi când individul se încovoie de durere, îl pocni apoi cu măciuca în moalele capului. Se întoarse către primul şi-i aplică acelaşi tratament cu aceeaşi măciucă. Le legă cu sârmă mâinile și picioarele și îi predă pe tustrei poliției care tocmai venea. După aceea se aplecă, culese cele două genți pline cu bani, de pe trotuar, pe care le duse tot la mașina cu girofaruri. Doi agenți FBI îl rugară respectuos să-i urmeze la sediul unei firme. Acolo, într-un birou discret îl pregătiră pentru o misiune secretă. După aceea Emil se urcă în Fordul condus de un agent FBI, şi se îndreptă spre aeroport. Gândindu-se la cele întâmplate își spuse: *„All the world’s a stage and all the men and women merely players”.*[*]

Peste câteva ore avionul său ateriza la Los Angeles. Se instală la un hotel luxos și se înregistră sub numele de Jim White; de data aceasta el era un domn

[*] Toată lumea e o scenă și toți oamenii sunt simpli actori. Shakespeare, „Cum vă place”.

care semăna, pe fiecare zi ce trecea, din ce în ce mai mult, cu Hercule din cauza bărbii arămii care crescuse din ce în ce mai mare.

FBI infiltrase agenți în Mafia din Los Angeles, dar aceștia fuseseră uciși cu bestialitate de Jack Peterson care avea informatori. Aceștia îi spuneau de fiecare dată numele agentului care urma să se infiltreze printre mafioți. De aceea FBI a preferat să-l trimită pe Jim White, o persoană din afara FBI. Șansele mai mari de reușită decurgeau din capacitățile paranormale ale personajului de a fi prezent, în același timp în două locuri diferite și de a se teleporta. Personajul era Emil alias Jim. Deci l-au recrutat pe Emil și i-au dat un plic cu bani de cheltuială.

Când număra banii, avu una dintre cele mai frumoase surprize: peste 5000 de dolari în bancnote uzate şi ani de fabricaţie/tipărire şi serii foarte diferite. *„Aşadar, nu se putea şti şi nu se putea demonstra că erau bani FBI”*.

În ziarele cumpărate, imediat ce ajunsese în Los Angeles, citi cu stupoare că în timpul jafului fuseseră împuşcaţi doi oameni, ucigaşii fuseseră prinși, dar banii furați fuseseră recuperați.

„Ce dandana, exclamă Emil – alias Jim, s-a făcut justiţie – cei doi tâlhari au fost arestaţi, şi mai mult ca sigur, vor fi şi condamnaţi, iar eu, care i-am pedepsit deja, rămân cu o recompensă bine meritată”.

Puse ziarul înapoi pe masă, îşi întinse picioarele şi îşi rezemă spatele în fotoliul comod pentru a se relaxa. *„Acum dispun de un capital suficient pentru a-mi îndeplini misiunea mea secretă.* Se gândi la brăţările dacice din aur masiv, la coifuri de aur şi argint, la farfurii şi pocale de aur şi argint, la sceptre de aur şi argint, monede de aur sau argint, precum erau monedele de argint ale regelui geto-dac Moskon sau monedele de aur de tip Coson, plăci de argint, bijuterii şi câte şi mai câte altele.

Emil, alias Jim, trebuia să rezolve cât mai repede misiunea. Repede însemna șase luni, iar mai repede însemna 4 luni. *„Am nevoie de un plan cât mai simplu şi de unul de rezervă, îşi zise el, dar în primul rând ar fi necesar să angajez un detectiv care să depisteze nişte persoane care au vândut sau au cumpărat obiecte de aur şi argint din secolele IV – I î. Cr. şi chiar din secolul I A.D., adică din perioada Antichităţii, din ţările Europene”*. Se mai gândi că, pentru păstrarea secretului, ar avea nevoie şi de un al doilea detectiv pentru a-i spune cine mai dorea să mai vândă astfel de obiecte, unde şi când. *„În al treilea rând, sunt nevoit să cumpăr un servitor al persoanei, care avea astfel de obiecte, căci mi-ar putea face servicii preţioase, gândi el, iar în al patrulea rând, trebuie să aflu ce amantă are patronul/interlopul pentru a mă putea folosi de ea în operaţiunea de recuperare”*.

După ce a cugetat la diferite aspecte ale planului care începea să prindă contur, Emil trecu la acţiune şi angajă un detectiv care-i furniză primele informaţii: mafiotul Jack Peterson vânduse o brăţară dacică interlopului James Roberts. *„De celelalte informaţii deocamdată nu am nevoie”*, îşi zise el. *„Acum mă interesează ce mai vrea să mai vândă Peterson”*. Trecuse o lună. Angajă un alt detectiv care, spre surprinderea sa, îl asigură că la următoarea licitaţie interlopul urma să mai vândă o brăţară dacică şi alte obiecte de aur şi argint. Începu să-l urmărească pe individ şi imediat ce află din anturajul acestuia la ce petreceri va participa, îşi făcea şi Emil apariţia. Timp de o lună fu nelipsit de la viaţa mondenă din înalta societate.

La unul din aceste evenimente, Emil o cunoscu pe Danielle – o femeie de vreo 25 de ani, brunetă, de înălţime medie şi trup de balerină, cu ochi negri de foc şi o gură senzuală; prinse momentul când rămăsese singură la masă, flirtă puţin, preţ de un sfert de oră cu ea, ridică paharul uitându-se fix la ea şi femeia zâmbi ducând paharul la gură. O invită apoi politicos la dans, în timp ce orchestra interpreta cu virtuozitate un tangou celebru. Simţi imediat mirosul îmbătător de parfum extrafin, o strânse la piept şi după ce făcu primii paşi, îşi dădu seama că era o bună dansatoare. Începu o conversaţie banală, care pe nesimţite se transformă în cele mai neaşteptate dezvăluiri despre muzică, operă, literatură, teatru, iar apoi despre hobby-uri şi viaţa amoroasă. Aşadar, după încă o lună, sărise peste punctul trei al planului direct la patru şi de la ea, încetul cu încetul, află ce servitori avea Peterson şi care dintre ei era mai corupt. Acesta era Bob sau Bobby, pe care-l cumpără greu şi care-l informă în scurt timp ce magazine frecventa stăpânul său şi ce anume cumpăra, ce obiceiuri avea, ce puncte slabe avea şi alte aspecte foarte utile pentru Emil. Nu dură mai mult de o lună şi Bob îi aduse trei valize de diferite dimensiuni, identice cu cele ale lui Jack Peterson şi apoi îi spuse la ce hotel trăgea stăpânul său şi numărul camerei, 11, în care obişnuia să doarmă. Se cază şi el la acelaşi hotel, în camera nr. 11, pentru a se familiariza cu interiorul ei şi pentru a lua amprenta, în plastilină, a cheii. Astfel, intră în posesia unei chei identice. Cu o seară înaintea venirii lui Peterson, se cază într-o cameră vecină şi petrecu noaptea cu Danielle, când află tabieturile acestuia.

În ziua respectivă, la ora la care îi spusese Danielle că-i va veni amantul, Emil îl urmări cu ajutorul unui binoclu şi văzu că acesta avea în mână valiza de dimensiune mijlocie. Ea îi spusese unde ţinea Jack hainele şi valiza cu bijuterii. Peterson comandă o cafea şi după ce o bău simţi nevoia acută să meargă la WC. Chelnerul îi pusese în cafea un purgativ puternic primit de la Emil, care-i spusese:

— Individul vrea să-mi fure iubita. Te rog să mă ajuţi să-l împiedic să se întâlnească cu ea. Uite un purgativ, pune-l în cafea să-i jucăm festa, iar pe lângă purgativ îi îndesă în palmă şi o bancnotă de 20$.

Imediat ce ieşi chelnerul, Emil ascultă cu urechea lipită de un pahar, apăsat pe perete, zgomotul făcut de Peterson, care în grabă mare răsturnă şi un scaun şi deschisese brusc uşa de la baie. Exact atunci intră Emil cu ajutorul cheii copiate, având în mână o valiză şi ieşind cu alta identică. Operaţiunea durase maxim 40 de secunde, iar după 5 minute părăsea hotelul îndreptându-se spre aeroport cu mafioții pe urmele lui. Erau prea mulți și toate încercările lui de a-i păcăli eșuaseră. Recurse la ultima soluție. Se îndreptă spre casa izolată, urmărit de cinci mafioți. Intră înăuntru și închise ușa de metal. Bandiții deschiseră focul cu tot armamentul. Ferestrele ciuruite se sparseră cu un zgomot asurzitor. Cei cinci intrară pe ferestre. În casă nici urmă de vreo persoană. Aceasta dispăruse. Și totuși trebuia să fie undeva. Dar unde? Ea ieșea dintr-un tunel printr-o ușă blindată. Emil, căci el era ea – persoana cu pricina, pusese între el și mafioți o distanță de două sute de metri. Era liber, într-o pădurice deasă, pe malul unui pârâu. Cum reușise? Simplu. Imediat ce sosise în SUA trecuse la punerea în aplicare a unui plan din cinci etape: 1. Cumpărase terenul și săpase o tranșee lungă de 200 de metri; 2. De-asupra tranșeei turnase o placă de beton peste care pusese pământ și astfel obținuse un tunel secret; 3. La unul din capete construise casa; 4. Pe unul dintre pereți erau trei basoreliefuri, dar unul dintre ele reprezenta o ușă; 5. De la ușă erau niște trepte care coborau până în tunel.

Totuși, de unde făcuse rost de bani? Totul costase o avere. Dar cea mai mare avere o reprezintă prietenii adevărați. Iar John era într-adevăr un prieten adevărat. Dovada? El îl împrumutase cu fabuloasa – pe vremea aceea, adică pe vremurile acelea de aur – sumă de una sută de mii de dolari americani. Desigur, azi suma ni se pare derizorie, dar ia gândiți-vă ce însemna aceasta în urmă cu juma' de secol? O grămadă de bani. O avere. Iată care e valoarea prietenilor în bani. Răsplata? Emil i-a returnat banii cu vârf și îndesat. I-a dat o sumă dublă. Dar, din închisoare nu l-a scos doar o dată, ci de două ori. Și în plus i-a fost naș de cununie nu o dată, ci, evident tot de două ori. O fi bine? O fi rău? Fiecare dintre noi are altă părere. A dumneavoastră care e? S-ar putea să aveți dreptate după toate câte vi s-au întâmplat în această viață.

Pentru ce o fi construit Emil toate alea? Pentru orice eventualitate. Cum adică? Exact ca în butada aceea nostimă: „Preotul catolic nu are voie să se căsătorească. Dar, pentru orice eventualitate, Dumnezeu în marea Sa înțelepciune l-a făcut cu sculă!